Den sande betydning af De Ni Kejserguders Festival

Anni Sasithorn Thrysøe

DEN SANDE BETYDNING AF DE NI KEJSERGUDENDS FESTIVAL

Ritualerne, den spirituelle tidslinje og miraklerne i hverdagen

Traveling with Anni Story – Bind 4

Dansk Version

COPYRIGHT

Den Sande Betydning af De Ni Kejserguders Festival

Ritualerne, den spirituelle tidslinje og miraklerne i hverdagen

Traveling with Anni – Bind 4

Copyright © 2026 Anni Sasithorn Thrysøe

Skrevet af Anni Sasithorn Thrysøe

Alle rettigheder forbeholdes. Denne bog eller dele heraf må ikke gengives, lagres i et genfindingssystem eller transmitteres i nogen form eller på nogen måde, elektronisk, mekanisk, fotokopiering, optagelse eller på anden måde, uden forudgående skriftlig tilladelse fra forfatteren.

Første udgave, 2026

Trykt via Print on Demand

Udgivet af Bookmundo

Omslagsdesign og layout: Anni Sasithorn Thrysøe

ISBN 978-8740-990-119

Til mine børn

Til mine fire børn – Nicklas, Amanda, Tobias og Daniel.

Denne bog handler om mit kald og min spirituelle rejse, og den er skabt som en personlig arv til jer. Lige siden I var helt små, har I rejst ved min side, trådt på de støvede tempelgrunde og set verden med åbne, fordomsfrie øjne. De største rigdomme, jeg kan give jer videre, er ikke materielle ting, men de minder og den betingelsesløse kærlighed, vi har skabt sammen på vores rejser.

I har været min største drivkraft og mit lys i mørket, når vejen har været svær. Tak fordi I altid har støttet mig i mit kald.

Denne fortælling er til jer – og til mindet om jeres brødre, Rasmus og Anders, som altid vil lyse i vores hjerter.

I vil altid være i mit hjerte.

Mor

Når vi har fuld tillid til vores skytsengle,

vil der ske mirakler,

når vi mindst venter det.

Indholdsfortegnelse

Forord 11

Kapitel 1: Refleksioner over livet, tabet og vores skytsengle 15

Kapitel 2: De 17 år i Krabi – Festivalen mærket med hjertet 36

Kapitel 3: Rejserne i Thailand – Festivalens mange ansigter 63

Kapitel 4: Malaysia – De tre års modgang og mit ultimatum 72

Kapitel 5: Singapore – En uventet invitation 89

Kapitel 6: Symbolikken, de tre sandheder og det grænseløse kald 95

Brev til mine børn 111

Praktisk information & Bag om festivalen 113

Billeder fra rejsen 167

Takord 179

Om forfatteren 181

Epilog 183

I næste bind: Rejsen til Indien 185

Forord

Når du åbner denne bog, træder du ikke bare ind i en beskrivelse af en gammel asiatisk festival. Du træder direkte ind i mit liv, min sjæl og en spirituel virkelighed, som har reddet mig fra mit allerdybeste mørke.

For mange år siden var mit liv i Danmark præget af en ubeskrivelig sorg. Inden for kort tid mistede jeg min far, og bagefter ramte det absolut største mørke: Jeg mistede mine to elskede drenge, Rasmus og Anders. Tabet var ubeskriveligt tungt, og hverdagen føltes fuldstændig uoverskuelig. Men midt i denne dybe afmagt mærkede jeg en usynlig hånd. Jeg lærte, at vi aldrig er helt alene i universet; vi har alle en skytsengel, der våger over os og prøver at lede os mod det gode liv, hvis vi blot tør lytte. Det var i denne sårbare periode, jeg fandt min dybe kærlighed og spirituelle forbindelse til Guan Yin – Barmhjertighedens og Medfølelsens Gudinde. Hendes milde, moderlige energi blev det faste anker, jeg klamrede mig til, og som holdt mig fast, da alt andet sejlede.

Min spirituelle rejse tog for alvor fart en helt almindelig dag i Danmark. En thailandsk veninde fra Sjælland kiggede direkte på mig og sagde nogle ord, der skulle ændre min skæbne for altid: *"Anni, du skal tage til Pattaya."* Uden helt at vide, hvad der ventede mig, pakkede jeg min kuffert. Jeg tog af sted på den lange rejse mod Thailand fuldstændig alene. Da jeg allerede havde to børn derhjemme, var det selvfølgelig

forbundet med en stor usikkerhed at rejse så langt væk på egen hånd, og jeg vidste jo ikke, hvad der ventede mig på rejsen. Men dybt indeni mærkede jeg en uforklarlig og stærk drivkraft.

Det var på denne tur, jeg mødte en person, som åbnede døren til en helt ny verden, og det var her, jeg for allerførste gang oplevede den dybe trance. Jeg vidste med det samme, at jeg havde fundet en flig af sandheden. Da jeg kom hjem, tog jeg mine børn med mig fra Danmark. De efterfølgende tre år rejste vi hver sommerferie sammen fra tempel til tempel i Asien for at opbygge merit (god karma), lære den lokale kultur at kende indefra og finde en dybere mening med livets gang.

Denne søgen førte mig ind i De Ni Kejserguders Festival, hvor jeg gennem de sidste 17 år har haft den sjældne ære og det tunge ansvar at være spirituel tjeneste som Ma Song (gudernes medie) i både Thailand og Malaysia. At lade min krop være et fartøj for guderne er en oplevelse, der transcenderer den fysiske verden. Det er en rå virkelighed fyldt med dyb trance og spirituel renselse, som jeg har mærket på min egen krop i de ni hellige døgn.

Når man oplever denne festival indefra på tværs af landegrænser, opdager man hurtigt, at de rituelle og dramatiske billeder, folk deler på Facebook og sociale medier, kun kradser i overfladen. Bag de voldsomme piercinger, de øredøvende kanonslag og de tætte røgskyer gemmer der sig en dyb spirituel mening, som handler om

total selvopofrelse og barmhjertighed. Vi bløder og bærer samfundets lidelser i vores eget kød for at rense og beskytte de almindelige familier mod ulykker.

Det er en verden styret af strikse, historiske militære regler og usynlige grænser, hvor mænd og kvinder har hver deres skarpt opdelte arbejdsopgaver i templet. Som kvinde må jeg, i overensstemmelse med de ældgamle regler, lade de inderste rum være forbeholdt mændenes opgaver. Men selvom vejen har budt på stor modstand, og templer har afvist mig undervejs, har guderne altid fundet en vej til at bruge min energi – uanset om det var på min faste base i Krabi, under disciplinen i Penang eller på ladet af en lastbil i Singapore.

Gennem denne bog vil jeg tage dig med bag kulisserne og dele den universelle sandhed, mit liv har lært mig: Gudernes og skytsenglenes kræfter er grænseløse. De arbejder for menneskeheden langt ud over en enkelt kultur, et sprog eller et pas. De kigger ikke på dit køn eller din baggrund, men udelukkende på dit hjerte. Så længe du vælger at følge godheden, tale sandt og handle med barmhjertighed, vil du altid være beskyttet.

Velkommen til mit liv i templets skygge.

Kapitel 1

Refleksioner over livet, tabet og vores skytsengle

Jeg bor i Aalborg i dag, men min rejse startede et helt andet sted. Da jeg var ni år gammel, flyttede jeg fra Thailand til Danmark. Min mor er thailænder, og min far var dansker. Det var et enormt stort skift for en lille pige. Pludselig stod jeg i et helt nyt land og skulle lære en fuldstændig ny kultur og et helt fremmed sprog at kende. Jeg faldt dog godt til, og da jeg var 14 år, blev jeg konfirmeret i den danske folkekirke. Men kun to år efter ramte den første store tragedie vores familie.

Jeg var kun 16 år gammel og var lige kommet hjem efter at have omdelt morgenaviser på min faste rute. Da min lillebror og jeg trådte ind ad døren, fandt vi vores elskede far i sengen. Han var livløs, og vi hastede med ham til hospitalet, hvor han døde kort tid efter. Sorgen lagde sig som et tungt, mørkt tæppe over os.

For at finde trøst og en flig af mening midt i det pludselige tab, begyndte min mor og jeg at komme i det thailandske buddhisttempel i København. Det var her, jeg for alvor lærte buddhismens lære at kende, og det var her, jeg mødte hende

for første gang. I templet stod en smuk statue, og munkene fortalte mig om hende. Det var *Guan Yin.*

De forklarede, at hun var ren vegetar, og at hun ejede en uendelig barmhjertighed og medmenneskelighed over for alt levende. Hendes energi rørte noget utroligt dybt indeni mig. Siden den dag begyndte jeg altid at lytte til bønner og meditationsmusik på kinesisk. Selvom jeg ikke forstod et eneste ord af, hvad der blev sunget, gav musikken mig en dyb, indre ro. Den kunne altid holde mine tanker helt i ro, når verden føltes svær.

Mit liv tog mange uventede og svære drejninger. Jeg blev gift, og i mit voksne liv mødte jeg den ultimative smerte, som ingen mor nogensinde burde opleve. Jeg mistede mine første to drenge, Rasmus og Anders. Midt i denne ubeskrivelige sorg, hvor mit hjerte var fuldstændig knust, mødte jeg et stort pres fra min mands familie. Fordi jeg havde mistet mine drenge, syntes de, at jeg skulle konvertere til islam. Det var en utrolig svær tid, hvor jeg stod helt uden forsvar, og jeg endte med at konvertere for at finde en form for trøst og overgivelse i mørket.

Men tabet af mine to drenge plantede også et dybt, brændende ønske i mig om at hjælpe andre, der står i akutte livskriser. Det var i denne periode, jeg besluttede at blive bloddonor i Danmark. Jeg tænkte, at ved at række min arm frem og give mit blod, kunne jeg være med til at redde op til tre menneskeliv ad gangen.

Min krop var heldigvis stærk og kunne altid gendanne blodet utroligt hurtigt. Jeg vidste, at der sad så mange mennesker derude. Folk, der havde været ude for et alvorligt biluheld, eller patienter i hård kræftbehandling, som havde akut brug for det blod for at overleve. Det blev min helt personlige måde at hjælpe mennesker i nød her i Danmark. Det er en sag, der stadig ligger mit hjerte meget nært, og jeg ville ønske, at langt flere ville vælge at give blod. Der er altid brug for det, og i mange lande verden over har sygehusene slet ikke nok.

Sorgen og de store tab fik mig i det hele taget til at søge endnu dybere ind i det spirituelle liv og finde min helt egen vej. Jeg tror på karma – at det gode altid vinder over det onde til sidst. Jeg begyndte at tro på, at alt det gode, jeg gør i dette liv – uanset om det er at give blod eller yde hjælp i templerne – vil række ud og hjælpe min far og mine to drenge i efterlivet, så de har det godt, der hvor de er nu. Jeg lærte noget dybdegående om universets skjulte kræfter i denne tid: Hvis vi blot tror og stoler på vores skytsengle, vil der ske mirakler, når vi mindst venter det. Jeg har altid haft et åbent hjerte over for andre religioner og muligheder for at lære mennesker og nye sider af livet at kende. Jeg har altid haft et åbent hjerte over for andre religioner og muligheder for at lære mennesker og nye sider af livet at kende.

Min far sagde altid noget til mig, som jeg har båret i mit hjerte lige siden: *"Vi skal behandle andre, som vi selv vil behandles."* Det er en simpel sandhed. Alle mennesker ønsker den bedste behandling i livet, og ingen ønsker det

onde for sig selv. Som mor ønsker man også kun det allerbedste for sine børn.

Da jeg var barn, drømte jeg om at blive stewardesse, så jeg kunne rejse ud og se hele verden. Jeg drømte om at studere et år i udlandet, men mit engelske var ikke så godt, og det gjorde mig usikker. Da jeg fik børn, lagde jeg drømmene på hylden, for mit ansvar lå hos dem. Som barn havde jeg også en stor drøm om at gøre en reel forskel for andre – tænk, hvis jeg kunne rejse ud og hjælpe de fattige i Indien eller folk med aids i Afrika. Men hvordan skulle jeg kunne det? Jeg havde ingen penge, og jeg kunne ikke sproget. Men drømmen levede videre indeni mig som en lille, uslukkelig flamme.

Jeg har altid stolet på en universel sandhed: Hvis der findes en gud eller højere kræfter, må de kunne hjælpe hele menneskeheden. Guddommelige kræfter bliver ikke låst til én bestemt kultur eller ét enkelt land. Verden har så desperat brug for fred og harmoni, og for at vi finder hinanden sammen. Før i tiden fik folk mange børn; de tænker ikke ens, og de har alle forskellige tankegange og væremåder.

Jeg plejer at sige, at mennesker er ligesom vores ti fingre på hænderne. Fingrene er ikke ens – de har forskellige størrelser og former. Men hvis fingrene samarbejder, kan vi holde om et glas eller løfte noget, der er meget større end os selv. Sådan er det også med os mennesker, eller det, man i nogle kulturer kalder Guds børn. Hvis vi samarbejder, prøver at forstå hinanden og slipper grådighed og misundelse over de andres ting, kan vi leve i sand harmoni.

Børnehjemmet i Bangkok og kaldet i Pattaya

For at føre min søgen og mit ønske om barmhjertighed ud i livet, begyndte jeg at rejse meget rundt i Asien sammen med mine børn for at opbygge merit og forstå livets gang. Mens børnene stadig var helt små, tog jeg dem med til et børnehjem i Bangkok. Det var et sted med over 400 forældreløse børn, hvoraf de 200 desværre var født med aids.

Det var hjerteskærende at se, men det lærte os så meget om tilværelsen. Her kunne man donere, hvad man havde lyst til – om det var penge, bleer eller andre praktiske ting. En af de smukkeste ting, vi gjorde, var at melde os som madværter for en hel dag. For kun omkring 3.500 thailandske *baht* kunne vi sørge for, at samtlige 400 børn fik mad i maven hele dagen. At se glæden i deres øjne gav os en dyb følelse af, at den kærlighed, vi gav ud, kom tifoldigt igen.

Efter mine store tab begyndte jeg at rejse lidt rundt mellem Aalborg, Sverige og København for at finde fodfæste igen. På en af mine ture til Sjælland mødte jeg en thailandsk kvinde. Hun så mit søgende hjerte og insisterede på, at jeg skulle rejse til Pattaya i Thailand for at besøge en kvinde, der gik i dyb trance. Jeg stolede på min veninde. Jeg fik kontakten, aftalte en tid, og af sted tog jeg mod Pattaya fuldstændig alene.

Da jeg ankom til stedet i Pattaya, var der rigtig mange mennesker, så jeg satte mig pænt og ventede i køen, til det blev min tur. Kvinden, der tjente som medie derinde, tilbad især de hellige guder, *Lersi,* som er de vise mænd, der lever i